

Ε΄.

Ἡ ἐμφάνισις.

—ο—

Ὡς ἐν αἰθέριον φάντασμα
Ἐπρόβαλες ἐμπρός μου,
Καὶ ἀφοῦ ἐγὼ σ' ἶδα, πάραυτα
Ἐχάθη ὁ λογισμὸς μου.

Τοῦ παραδείτου ἀρώματα
Σὺ διέχυσες παντοῦ.

—ο—

Ἐδῶ νὰ ἐλθῆς ἠέλθησεν
Ὁ ὑψιστος ἰσότης,
Δι' ἀγγελικῆς ἠδύτητος
Τὸν κόσμον νὰ πλουτίσῃ,

Τὸ ἰδανικὸν ὁ ἄνθρωπος
Νὰ λάβῃ τοῦ οὐρανοῦ.

—ο—

Θεῖαις χρυσοκυγῆς ὀλόλαμπρον
Φῶς σὲ περικυκλῶνει,
Εἰς σὲ τὰς ὠραιότητας
Ἡ πλάσις ποῦ ἔχει ἐνόησι,

Ὅπου εὐρεθῆς, τὰ οὐράνια
Εὐρίσκονται ὅλα ἐκεῖ.

—ο—

Νὰ σ' ἔχω ἐμπρός μου πάντοτε
Μόνον ἐγὼ ἱκετεύω,
Ἐκστατικὸς νὰ στέκωμαι
Αἰωνίως νὰ σὲ λατρεύω.

Σὺ δὲ ἐμὲ κόσμος, σὺ ἄγγελος,
Παράδεισός μου σύ.

—ο—

ΣΤ΄.

Αἱ τελευταῖαι λέξεις.

—ο—

Ἡ στιγμή τῶρα προβαίνει
Τῆς παντοτεινῆς σιωπῆς
Ὡς ἐν ὄνειρον διαδραίνου
Ζωὴ, κόσμος, πάθη, ἐλπίς!

—ο—

Μένα ὁ Ἔρως μου, εἰς τὸν τάφον
Μοναχὸς μ' ἀκολουθεῖ,
Καὶ πρὸς σὲ στρέφων τὸ βλέμμα.
Κάν ἐν δάκρυ σου ζητεῖ.

—ο—

Ἄν δὲν ἐφθασα νὰ λάβω
Στὴν λατρείαν ἀνταμοιβὴν,

Δός μου αὐτὸ διὰ νὰ γλυκάνῃ
Τοῦ θανάτου τὴν πληγὴν.

—ο—

Ὡσὰν βάλσαμον νὰ πίπτῃ
Ἡ ὡς τοῦ θέρους τὸ νερὸν,
Νὰ σταλάξῃ εἰς τὴν ψυχὴν μου
Τί παρηγορητικόν.

—ο—

Καὶ οὕτω ὁ θάνατος ὁ ἴδιος
Θὰ μοῦ γίνῃ ὑποφερτὸς
Καὶ τὸ δάκρυον ποῦ θὰ χύνη
Νέων ἐλπίδων θηταυρὸς

—ο—

Νὰ μοῦ ἐκφράξῃ ὅτι αἱ ψυχαί μας
Ἄν καὶ τώρα χωρισθοῦν
Στὴν ἀπέραντον ἀγάπην
Διὰ παντὸς θέλει ἐνωθοῦν.

Ο ΗΛΕΚΤΡΙΚΟΣ ΤΗΛΕΓΡΑΦΟΣ

Προλέγων τὰς μεταβολὰς τοῦ καιροῦ.

—ο—

Νὰ προῖδωμεν μετὰ βεβαιότητος τὰς μεταβολὰς
τοῦ καιροῦ, οὐ μόνον πρὸ ἐνὸς ἔτους, ὅπως πράττουσι
πολλὰ ἡμερολόγια, ἀλλὰ καὶ πρὸ εἰκοσιτεσσάρων
ὠρῶν εἶναι ἀδύνατον. Ἐπάρχουσι τῶντι τινὲς ἐν
Εὐρώπῃ καταγινομένοι ἰδίως εἰς τὸ νὰ μαντεύωσι
δι' ἀστρονομικῶν παρατηρήσεων πότε θὰ βρέξῃ καὶ
πότε θὰ ρίψῃ χιόνα, καὶ πότε θὰ ἀνατείλῃ λαμπρὸς
ὁ ἥλιος. Ἄλλ' ὅλαι αὐταὶ αἱ προρρήσεις, ὡς στηρι-
ζόμεναι ἐπὶ διδομένων ἀορίστων, δὲν συμβιβάζονται
μὲ τὰ μετεωρολογικὰ φαινόμενα. Καὶ ὅμως, πολ-
λοὶ καὶ μάλιστα γεωργοὶ, εἰ καὶ πολλάκις ἠπατή-
θησαν ἀπὸ τοῦ Καταμίας των, ἐξακολουθοῦσι νὰ
συμβουλευώμεθα αὐτοὺς ἂν πρέπει νὰ βερίσωσιν ἢ
νὰ λιμνήσωσι.

Ἄλλὰ τὴν τυφλὴν ταύτην πεποιθήσιν εἰς τοὺς ἀ-
στρονόμους πολεμῶν ὁ Κ. Ἀραγὼ, ἰδοὺ τί ἔλεγε·

« Ποτέ, ὅσον καὶ ἂν προσδεύῃ ἢ ἠ ἐπιστήμη, οἱ ἀ-
ληθῶς σοφοὶ, οἱ σεβόμενοι μάλιστα ἑαυτοὺς, δὲν
» θὰ τολμήσωσι νὰ προείπωσι τὰς μεταβολὰς τοῦ
» καιροῦ. »

Καὶ ἀναντιρρήτον μὲν τὸ ἀπόφθεγμα τοῦτο· ἀλλὰ
κατὰ τινὰς εἰδικὰς περιπτώσεις, πιθανὸν νὰ παρου-
σιασθῶσι μετ' ὀλίγων εὐτυχεῖς τινες ἐξαιρέσεις. Ὅτε
ὁ ἐνδοξὸς Ἀραγὼ ἔγραφε ταῦτα, δὲν ἐγνώριζε τὸν
ἠλεκτρικὸν τηλεγράφων. Ἀπὸ τῆς εὑρεθείσης ὅμως
αὐτοῦ πολλὰ ἄτινα ἀδύνατα ἐθεωροῦμεν πρὸ μικροῦ,
ἐπραγματιώθησαν παρὰ πᾶσαν προσδοκίαν. Πιθανὸν
ἄρα καὶ κατὰ τοῦτο νὰ γίνῃ τις ἀλλοίωσις.